

15 років Помаранчевої революції – перемога

Алла Куц

- Тоді я була юристом штабу Віктора Ющенка «Сила народу». 21 листопада відбувся другий тур виборів, тоді ми зрозуміли, що їх підсумки були сфальсифіковані, адже у нас на руках були протоколи, де була зафіксована явна перемога Ющенка і подібне було по усій Україні. Люди вийшли на протест після того, як ЦВК оголосила попередні результати виборів, за якими перемогу здобував Віктор Янукович. Вранці, 22 листопада, протестувальники перекрили рух на Хрещатику і зайняли місце під стелою. Під звуки молитви «Отче наш» розпочалася Помаранчева революція. Ми з чоловіком теж були у числі активістів Майдану. До кінця дня там зібралося вже майже 150 тисяч мітингувальників. Ми не вважаємо себе героями тих незабутніх помаранчевих днів, але ми переконані, що маємо певний обов'язок: продовжувати ті стандарти, ідеали, які запроваджували мільйони борців у ті холодні дні 2004 року.

Василь Ящук, керівник виборчого штабу Віктора Ющенка, активний учасник Помаранчевої революції у листопаді-грудні 2004 року та подій, що їй передували:

- До революції була проведена підготовка ще влітку 2003 року, саме тоді і була створена ГО «Пора». Ми мали свою структуру, розгалуження, осередки по усьому району. Колони молоді йшли містом вигукуючи: «Ющенко. Так!», «Банду геть!», «Разом нас багато!». Пригадую, коли учні Соснівського професійного училища 30 кілометрів йшли пішки до Березного аби показати солідарність із Майданом, коли студенти інших навчальних закладів утікали через вікна та приєднувалися до нас, усупереч наказам керівництва. Саме тоді, після багатьох попередніх спроб, молодь скинула пам'ятник Кузнецову на території лісового коледжу. Це була загальнонаціональна хвиля піднесення, все було не дарма. Це ознаменувало початок історії нової України. Саме її, а не пострадянської країни.

Андрій Шабатюк, голова Березнівського осередку Української народної партії
- Пригадую, як на стадіоні у Березному ми ставили помаранчевий намет. Міліція (тоді, ще не поліція) та місцева влада забороняли його встановлювати, ламали, розбирали. Однак, зрештою, ми його встановили. Але «система» чинила шалений опір. Пам'ятаю, як районний виборчий штаб кандидата в Президенти України Віктора Ющенка замовив два автобуси для поїздки на з'їзд до Києва. Тогочасна районна влада нічого кращого не придумала, як дати вказівку перевізникам відмовити нам. Виручили костопільські водії. Однак усе змінилося після третього туру виборів, де перемогу здобув В. Ющенко, тоді влада повернулася до нас обличчям. Між іншим, єдиним населеним пунктом у нашому районі, де у третьому турі підтримали Януковича, було село Михалин.

Учасниця двох революцій і двох майданів Людмила Сущевська душевно прочитала вірш Лесі Сидорович «До річниці Помаранчевої революції»:

Вітай же нас, о Україно-мати!

Це твої діти вийшли на Майдан.

І нас багато, нас не подолати,

Міцний, непереборний вже наш стан...

Протести тривали до 26 грудня, поки не оголосили про перемогу Віктора Ющенка. А символом революції стала помаранчева стрічка, яку носили учасники протесту.

Окремо на стендах читальної зали були представлені книги та газетні публікації, на великому екрані демонструвалися світлини учасників Помаранчевої революції, а юні бандуристки Березнівської дитячої музичної школи виконали пісню, яка стала неофіційним гімном подій листопада 2004 « Не спи, моя рідна земля».

Юлія Іванюк.